Κυριακὴ Η’ Ματθαίου (Ἀπόστολος: Α’ Κορινθ. 1, 10-17)
10 Αὐγούστου 2008

Ἀδελφοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε λέγει πρὸς τοὺς Κορινθίους «παρακαλῶ... ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καί μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα». Παρακαλεῖ δηλαδὴ καὶ συνιστᾶ καὶ προτρέπει στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ νὰ δίδουν ὅλοι τὴν ἴδια ὁμολογία πίστεως καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους σχίσματα καὶ διαιρέσεις. Συνιστᾶ ἑνότητα καὶ ὁμοφροσύνη, γιατὶ ἔχει πληροφορηθῆ «ὅτι ἔριδες» ὑπάρχουν στοὺς Κορινθίους χριστιανούς. Τοὺς προτρέπει λοιπὸν καὶ τοὺς συμβουλεύει νὰ εἶναι «κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ ὑοὶ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ». Νὰ ἔχουν ὅλοι τα ἴδια φρονήματα, τὴν ἴδια γνώμη, νὰ εἶναι ὅλοι σύμφωνοι καὶ «ἐν πᾶσιν πράγμασιν ὁμονοοῦντες», γιατὶ εἶναι εὐλογημένη κατάσταση καὶ ἀρετή· ἡ ὁμόνοια εἶναι θεῖο δῶρο ποὺ μεταγγίζει χαρά, εὐτυχία καὶ εἰρήνη στοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ ὁμόνοια εἶναι ἀδελφὴ τῆς ὁμοφροσύνης. Τέκνα δέ; τὰ κοινὰ φρονήματα, ἡ κοινὴ πίστη, οἱ κοινὲς ἰδέες, ἡ ὁμοφωνία στίς σκέψεις καὶ τὶς ἀποφάσεις, στὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιδιώξεις, στὰ σοβαρὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ἀκόμα ὁμοφωνία στὰ χριστιανικὰ δόγματα καὶ τὶς εὐαγγελικὲς ἀλήθειες. Τὴν ὁμοφροσύνη ἀγαπᾶ ὁ Θεὸς καὶ ὁ νόμος Του τὴν διδάσκει· «Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρακαλεῖ καὶ εὔχεται ἵνα «ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως» δώσει «τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν» (Ρωμ. 15-5), δηλ. νὰ διατηροῦνται οἱ χριστιανοὶ στὴν ὁμόνοια σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ ζήτησε ἀπὸ τὸν Οὐράνιο Πατέρα στὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχή Του·

«Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου... ἵνα πάντες ἓν ὦσιν».

Πόθος θεϊκὸς εἶναι νὰ ὑπάρχουν ὅλοι οἱ εἰς Αὐτὸν πιστοὶ ὄντες κάτω ἀπὸ τὴν σημαία τῆς ἑνότητος. Νὰ εἶναι πάντες ὁμόθυμοι καὶ ὁμόγνωμοι, ὁμόφρονες καὶ ὁμοϊδεάτες. Ὁμόφρονες στὰ δόγματα τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ σὲ θέματα καθημερινῆς ζωῆς. Ὁμοφροσύνη νὰ κυριαρχῆ ἀνάμεσα στὰ ἀδέλφια, τοὺς συζύγους, τοὺς συνεργάτες, στὸ σπίτι καὶ στὴ δουλειά· παντοῦ. Δύσκολο βέβαια τοῦτο, γιατὶ ἡ ὁμοφροσύνη δηλητηριάζεται ἀπὸ ἀνθρώπινα πάθη καὶ κακίες.

Δυστυχῶς στὴν ζωή μας κυριαρχοῦν καχυποψίες, φθόνοι, φιλαυτίες, ἐγωϊσμοί, φατριασμοὶ καὶ ἄλλα τέτοια ζιζάνια καὶ δημιουργοῦνται ἔριδες, διχόνοιες καὶ σχίσματα, ποὺ ξερριζώνουν τὰ ὡραιότερα λουλούδια τῶν καλῶν σχέσεων. Καὶ γιὰ

μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ ὑποψία ὅτι τὸ ὡραῖο καὶ τὸ μεγάλο τὸ κυνηγοῦν πολλοὶ ἐχθροί. Ὁ διάβολος, ἀδελφοί μου, μὲ μανία πολεμᾶ τὴν ἑνότητα στὸ σπίτι, στὴν οἰκογένεια, στὴν δουλειά, στὴν κοινότητα, στὸν σύλλογο· θέλει νὰ διασπάση τὴν συνεργασία, νὰ χωρίση, νὰ γκρεμίση, νὰ πληγώση, νὰ δημιουργήση χάσματα, ἐρείπια καὶ διαιρέσεις.

Ἐμεῖς θὰ τὸν ἀφήσουμε; θὰ τοῦ προσφέρουμε «γῆ καὶ ὕδωρ;» Ὄχι! Ἐμεῖς βαθιὰ ἑνωμένοι καὶ πιστοὶ θὰ προχωρήσουμε ἀδελφωμένοι στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ «ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος». Θὰ ἀνέβουμε στὶς πανώριες κορφὲς τοῦ φωτός. Σὰν στρατιῶτες, μὲ ἕνα στόχο καὶ ἕνα σκοπό, θὰ βαδίσουμε ὁμόγνωμοι καὶ ὁμόφρονες, μὲ πειθαρχία καὶ ὁμόνοια, στοῦ Θαβώρ τὶς κορφὲς ν᾽ ἀνεβοῦμε καί, ἐκεῖ ἀφοῦ μεταμορφωθοῦμε μὲ τὴν χάρι τοῦ Μεταμορφωθέντος, θὰ μεταμορφώσουμε τὸν κόσμο μας· γένοιτο!

Ἀρχιμ. Ν. Κ.